

Όσιος Λαυρέντιος, ο Προστάτης της Σαλαμίνας

/ [Επικαιρότητα](#)

Ο Όσιος Λαυρέντιος κτήτορας της Ιεράς Μονής Φανερωμένης στη Σαλαμίνα, τιμάται από την Εκκλησία μας κάθε χρόνο στις 7 Μαρτίου.

Γεννήθηκε στα Μέγαρα της Αττικής, κατά το πρώτον ήμισυ του 17ου μ.Χ. αιώνα, από γονείς απλοϊκούς τον Δημήτριο και την Κυριακή, ευλαβείς στην ορθόδοξη πίστη και αφοσιωμένους στην Εκκλησία.

Το κοσμικό του όνομα ήταν Λάμπρος Κανέλλος. Όταν ενηλικιώθηκε παντρεύτηκε τη Βασίλω και απέκτησε δύο γιους τον Ιωάννη και τον Δημήτριο. Με την οικογένειά του ζούσαν ευσεβή και απλοϊκή ζωή, μέσα στα πολύ δύσκολα εκείνα χρόνια της τουρκοκρατίας.

Το επάγγελμά του ήταν αγρότης, γνώριζε όμως και την τέχνη του οικοδόμου. Η ζωή του ήταν απολύτως ενάρετη, με εγκάρδια ορθόδοξη παραδοσιακή ευσέβεια και προσευχή, χαρίσματα τα οποία τον έκαναν φίλο του Θεού και των Αγίων Του.

Για τον λόγο αυτό, όταν κάποτε βρισκόταν με άλλους συμπολίτες του σε αγροτική περιοχή για καλλιέργεια των χωραφιών, κάποια νύχτα εμφανίσθηκε σ' αυτόν σε όραμα η Υπεραγία Θεοτόκος, η οποία τον καλούσε να μεταβεί σε τόπο που του υπέδειξε, για να οικοδομήσει την Εκκλησία της. Ο τόπος αυτός βρισκόταν στο βόρειο μέρος της Σαλαμίνας, απέναντι από την παραλία της Μεγαρίδος με την ονομασία Μεγάλο Πεύκο (σημερινή Νέα Πέραμος). Ο γέροντας δεν αποφάσιζε να εκτελέσει την εντολή αυτή, γι' αυτό την επομένη νύχτα εμφανίσθηκε και πάλι η Παναγία, προτρέποντας αυτόν με τρόπο εντονότερο. Επειδή όμως έμενε στις

αμφιβολίες του, βλέπει για τρίτη φορά την Παναγία προστάζοντάς τον, λέγοντας: «Τάχιστα πορεύου, ἄνθρωπε, εἰς τὴν νῆσον, εἰς τὴν ὁποίαν σοῦ εἶπον, νὰ ἐκτελέσης τὸ παρ' ἐμοῦ προσταττόμενον».

Τότε ο ταπεινός γέροντας επέστρεψε ἐντρομος στην πόλη του τα Μέγαρα, και διηγήθηκε το ὄραμα σε γνωστούς και φίλους, ἀπὸ τους οποίους ἄλλοι πίστευαν σ' αὐτά και ἄλλοι ἀμφέβαλαν, αὐτός δε παρέμενε στο σπίτι του ἀναποφάσιτος.

Κάποια νύχτα ἐμφανίσθηκε και πάλι σ' αὐτόν ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἀπειλούσα αὐτόν, νὰ πάει στην Σαλαμίνα και νὰ ἐκτελέσει τὴν ἐντολή της.

Τότε ἔλαβε τὴν μεγάλη ἀπόφαση και ἦρθε στην παραλία γιὰ νὰ περάσει ἀπέναντι. Ἦταν ὅμως τόσο μεγάλη ἡ θαλασσοταραχή και πλοιάριο πουθενὰ δεν υπήρχε, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι ἦταν ἀκατόρθωτο νὰ περάσει ἀπέναντι στην Σαλαμίνα. Ἐνῶ δε καθόταν συλλογισμένος και ἀπελπισμένος, ἀκούει υπερκόσμια φωνή νὰ του λέει: «Ρίξε τὴν κάπα σου στην θάλασσα και ἀφοῦ καθίσεις ἐπάνω σ' αὐτήν, θὰ σε οδηγήσει χωρὶς κίνδυνο στο νησί. Με ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στην θεία προσταγή και ἀποβάλλοντας κάθε φόβο και ἐνδοιασμό, διέσχισε τὴν θάλασσα ἐπάνω στην κάπα του και ἐφθάσε σῶος και ἀβλαβής στην νῆσο Σαλαμίνα. Εὐθύς πήγε στον τόπο ὅπου του εἶχε υποδείξει ἡ Θεοτόκος, και ὅπου σκάβοντας στα ἐρείπια παλαιότερας Ἰ. Μονῆς με πολλοὺς κόπους, βρῆκε τὴν θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, μαυρισμένη μεν ἀπὸ τὴν υγρασία, πραγματικό ὅμως θησαυρό γιὰ τὴν νῆσο τῆς Σαλαμίνας και γιὰ ὅλη τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ἡ Εἰκόνα αὐτὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὀνομάσθηκε Φανερωμένη, διότι ἀκριβῶς φανερώθηκε στον Ὅσιο. Τὸ ἴδιο ὄνομα ἔλαβε και ἡ Ἱερά Μονὴ τὴν ὁποία στην συνέχεια ἀνοικοδόμησε, τὸ 1682 μ.Χ., με πολλοὺς κόπους ὁ Ὅσιος, ὁ ὁποῖος γενόμενος Μοναχὸς ἔλαβε τὸ μοναχικὸ ὄνομα Λαυρέντιος. Σ' αὐτὴν τὴν Ἰ. Μονὴ χρημάτισε Ἡγούμενος, συγκεντρώνοντας Ἱερομονάχους και Μοναχοὺς, διδάσκοντας και δίνοντας τὸ παράδειγμα τῆς κατὰ Θεὸν οσίας βιοτῆς και κατέστησε τὴν Ἰ. Μονὴ περιώνυμη και σεβάσμια στην ἐποχὴ του.

Ἀρχικὰ ἐκτίσε τὸ μικρὸ Ἐκκλησάκι, τὸ ὁποῖο σήμερα τιμάται ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου και ἀργότερα τὸ μεγάλο Καθολικό, ὁ ὁποῖο ὅμως δεν πρόφθασε νὰ δη ἀγιογραφημένο με τὶς ἐξαίρετες τοιχογραφίες, τὶς ὁποῖες θαυμάζουμε και σήμερα.

Αὐτόν τὸν ἀπλοϊκὸ ἄνθρωπο, τὸν ὅσιο Λαυρέντιο ὁ Θεὸς τὸν προίκισε με θαυμαστά πνευματικά χαρίσματα, μεταξύ των ὁποίων ἦταν τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας, διότι ὁ ὅσιος ἐπιτελοῦσε θαύματα ἐνῶ ἀκόμη εὐρισκόταν στη ζωὴ. Ἐνα τέτοιο θαῦμα εἶναι αὐτὸ τῆς θεραπείας τῆς συζύγου Ὁθωμανοῦ ἀξιωματοῦχου, τὴν ὁποία οἱ γιατροὶ δεν μπόρεσαν νὰ θεραπεύσουν. Ἡ φήμη τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, ὅτι

θεραπεύει αρρώστους με την προσευχή του, έφθασε στα αυτιά της, και παρά τις έντονες αντιρρήσεις του συζύγου της, εκλήθη στο σπίτι τους στην Αθήνα, όπου με προσευχή και την σημείωση του σημείου του Σταυρού στο σώμα της, την έσωσε από βέβαιο θάνατο. Το θαύμα αυτό είχε ως αποτέλεσμα όχι μόνο τον βαθύτατο σεβασμό και τις ευχαριστίες του συζύγου της, αλλά και την απόδοση στην Ι. Μονή κτήματος με ελιές, ευρισκομένου στην απέναντι περιοχή της Μεγαρίδος, η οποία μέχρι σήμερα αποκαλείται Βλυχάδα, το οποίο ανήκε παλαιότερα στην (ερειπωμένη) Ι. Μονή και το οποίο ο Οθωμανός παράνομα κατακρατούσε.

Στην άσκηση και προσευχή έζησε ο όσιος αρκετά χρόνια, κοιμήθηκε δε εν Κυρίω την 9η Μαρτίου του 1707 μ.Χ. (κατά άλλους στις 6 Μαρτίου 1707 μ.Χ.), ημέρα της μνήμης των αγίων Σαράντα Μαρτύρων, όπως φαίνεται από ανορθόγραφη σημείωση σε χειρόγραφο, σωζόμενο στην Ι. Μονή από τα χρόνια εκείνα. Τον διαδέχτηκε στην Ηγουμενία ο υιός τους Ιωάννης, ο οποίος είχε γίνει Μοναχός, με το Μοναχικό όνομα Ιωακείμ.

Η μετάθεση της μνήμης του στην 7η Μαρτίου φαίνεται ότι έγινε από τους Μοναχούς της Ι. Μονής του, για να μη συμπίπτει με τη μεγάλη εορτή των αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων.

Η Κάρα, η σιαγόνα και τμήματα των χειρών του Αγίου βρίσκονται στην Ιερά Μονή Φανερωμένης Σαλαμίνας. Η τιμία κάρα του, που φέρει αργυρό περίβλημα, απόκειται σε προσκύνηση στο ναύδριο του Αγίου Νικολάου.

Τέλος να σημειώσουμε ότι μοναχή έγινε και η σύζυγός του Οσίου Λαυρεντίου, η οποία μετονομάσθηκε σε Βασσιανή.